הפלסטינית תשב עוד הלילה ותכריז על הקמת המדינה ...נצרת, חיפה, יפו, לוד, ורמלה, זועקות לחרות..." והקהל המשולהב פותח בשירה אדירה: „בילאדי, בילאדי"

13 באוקטובר

ישיבת־חרום בלישכת ראש־הממשלה. באווירת הנכאים פותח אהוד אולמרט ומסביר שהיציאה ממרכזי־הערים היתה רק צעד טקטי, ולא נוותר על אף גרם מארץ ישראל. הרווח התיקשורתי היה עצום, וישראל שוב הוכיחה לעולם את היותה מדינה נאורה.

כעת, לאחר שהסתיימו הבחירות, נמתין לראות האם פני הפלסטינים לשלום.

שר־הביטחון מסביר שנבחרי הפלסטינים הרחיקו לכת, אבל לפי התקנות החדשות שהוציא מישרד־המשפטים לא ניתן לעצור מי שלא הוכח נגדו חשד סביר שהוא עומד לבצע עבירה, ובכלל, במציאות הקיימת בשטח, בקושי אפשר לשמור על אספקת מזון למתנחלים.

דן מרידור מבהיר — מעולם לא אהבנו את קמפ־דיוויד, אך זהו המחיר שנאלץ לשלם עבור הבטחת קיומנו לאלף השנים הבאות.

שמיר מפזר את הישיבה. בשבוע הבא הוא נוסע לקמפ־דיוויד עם שימעון פרס ויצחק רבין. מחר הוא מסייר באריאל ובגינות שומרון, כדי לחזק את ידי המתנחלים, שלעולם לא יורדו מאדמתם.

בסתר ליבו הוא חש שעדיף היה שה־6 ליולי 1989 היה נמחק מהיומן ומספרי ההיסטוריה.

הכותב הוא מזכ"ל חזית ארץ־ישראל

הנוער לא יספיק להצילנו

מרבית הסקרים בארץ מצביעים על כך ש„הנוער פונה ימינה", כלומר: פונה לעבר **המציאות.**

„ימין" ו„שמאל", כיום, אצלנו בישראל, חדלו מזמן לבטא חלוקה חברתית, מעמדית. כיום, ככל שאתה צוער יותר „ימינה" — אתה, יותר נגד נסיגה טריטוריאלית וויתורים לערבים, שה„שלום" בפיהם, וחיסול ישראל בליבם ובמוחם. ככל שאתה צוער יותר שמאלה — אתה יותר בעד הונאה עצמית, המאדירה בלבך את האשליה הנוראה, כי אם רק נמסור שטחים החיוניים לביטחוננו ולקיומנו — מיד נזכה בשלום.

„אם כן זה מצויין!" — יאמרו ישראלים בעלי השקפות ימניות — „אם הנוער, שהוא עתיד האומה, פונה ימינה, פוקח עיניים, הרי שעתידנו מובטח". לאט לכם! — אומר אני, איש ימין, לעמיתי האופטימיסטים — לאט לכם! התזכרו מה קרה בקרב ווטרלו המפורסם? ב־1815 פקד נפוליאון בונפרטה, באחרונה בחייו, על צבא צרפת, בקרב המכריע שערך סמוך לווטרלו שבבלגיה. מול הסתעררויותיו של הצבא הצרפתי, ניצב חיל־הרגלים הבריטי בפיקודו של וולינגטון, כחומה בצורה. נפוליאון לא אמר נואש: הוא ציפה אותה שעה להגעתה המהירה של תיגבורת צרפתית בפיקודו של המרשל גרושי. אולם זה לא הגיע וקרב ווטרלו היה למפלתו של המצביא הקורסיקאי הגאון.

בני־הנוער הישראלי הם לגיונותיו של גרושי, שהיו אמורים להושיע, אילמלא אחרו את המועד...

„חדל, צא מהפסימיזם הזה", משיבים לי אנשי הימין, „הזמן פועל לטובתנו: לגיונות גרושי שלנו יגיעו בזמן!" מי שיקדים אותם, אני משיב להם ומוסיף: קודם לכן שכחתי לספר, כי במקום צבאו של גרושי הצרפתי, הגיעה תיגבורת אחרת. היה זה הצבא הפרוסי בפיקודו של הגנרל בלוכר, בעל בריתו של וולינגטון, אשר סתם את הגולל על תיקוותו האחרונה של נפוליאון.

מיהו בלוכר הישראלי, שואלם אתם? מיהו זה שיקדים את בני־הנוער שלנו, פקוח־העיניים, וימנע מהם להציל אותנו? לא, לא נחשתם! לא שלום עכשיו ולא השמאלנים למיניהם! בלוכר שלנו יהיה ממשלת ישראל. זהו ראש־הממשלה יצחק שמיר, הנשען על יצחק רבין, על כל שרי המערך, ועל רוב שרי הליכוד. שמיר ורבין הנושאים על נס את האוטונומיה והאינתיפאדה כאחד ומתקדמים בריצה מהירה — הם יקדימו את הנוער שלנו.

כאשר השטן מקטרג — זקנים מהירים יותר מצעירים.

דוקטור א. מתן ■

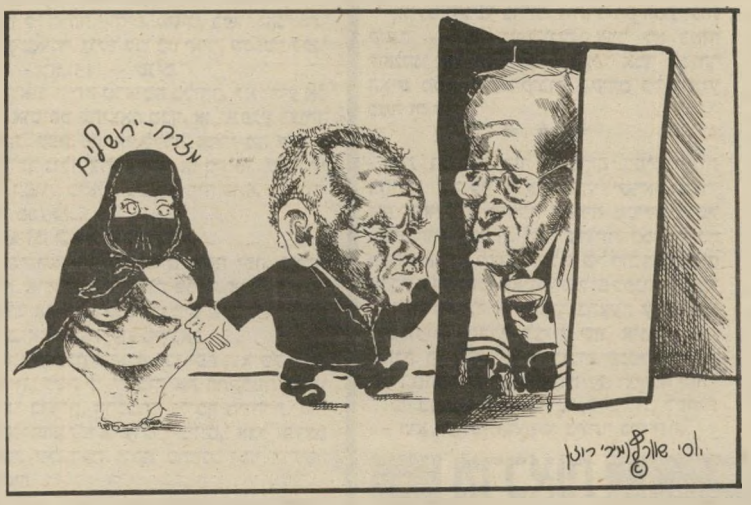

אוחזין במרכז

העמדות הפרו־פלסטיניות, שמציגים גורמים בינלאומיים, זהות לעמדות מוצהרות של מיפלגת־העבודה: עיקרון „שטחים תמורת שלום" זהה עם „פשרה טריטוריאלית", הפסקת ההתנחלויות, משא־ומתן עם אש"ף, הגדרה עצמית לפלסטינים, ועידה בינלאומית – כל אלה עקרונות מוצהרים של מיפלגת־העבודה.

יש לנו אמון בראש־הממשלה. אנחנו פוחדים משותפיו, שעמדותיהם קרובות ולעיתים זהות עם העמדות של אש"ף ותומכיו. ללחץ הבינלאומי האדיר יתווסף הלחץ הפנימי של השותף העיקרי לממשלה. אנו חוששים שבלחץ הכפול הזה אין איש שיוכל לעמוד.

כרגע כל הלחצים האלה מושעים עד לאחר ישיבת־המרכז כדי „לעזור לשמיר", כפי שקורא לזה יצחק רבין. מנגנון עולמי אדיר התגייס כדי לגנוב את דעתם של חברי־המרכז. לחברי־המרכז יש כרגע חשיבות עולמית. העולם כולו מביט בהם. אם לא יצביעו נכון הם יאבדו את חשיבותם סופית – איש לא יביט בהם לעולם. אחרי ישיבת המרכז, אם תתקבל התוכנית ללא תנאי, ייפתח הסכר ויופעלו הלחצים הפנימיים והחיצוניים. הליכוד ייאלץ לנטוש עמדה אחרי עמדה תחת לחץ שאין לעמוד בו. הוא ידרדר מהפסקת התנחלויות למשא־ומתן עם אש"ף, ייגרר לוועידה בינלאומית, יסכים להגדרה עצמית לפלסטינים ועלול לגרום, בסופו של דבר, להקמת מדינה פלסטינית. אם כל זה יתרחש תחת לחץ של אינתיפאדה הרי זו סכנה קיומית של ממש.

כאשר יחיד חוצה את הקווים ועובר למיפלגה יריבה, קוראים לזה „כאלאנ־תאריזם", על שם האיש הראשון שעשה את המעשה המגונה הזה. כאשר מיפלגה שלמה חוצה את הקווים שהציבה לעצמה ושהבטיחה לבוחריה, ותחת להגשים את המצע שלה היא מגשימה את המצע של יריבתה – האם יקראו לזה „ליכודיזם"? זו, בסופו של דבר, השאלה העומדת להכרעה במרכז.

לעיתים רחוקות הוזמן הציבור בארץ למעמד בעל אחריות היסטורית כבדה כמו ישיבת מרכז הליכוד ב־5 ביולי. לחברי מרכז הליכוד ייאמר: עולם פרו־פלסטיני, המנסה עתה לגנוב את דעתכם צופה בכם ומחכה להחלטתכם. מן העבר הנגדי צופה בכם ארץ ישראל וארבעת אלפי שנות היסטוריה יהודית.

תרחיק
רק המרכז
יכול

(מתוך תשדירי־הבחירות של הליכוד)

„ביטחון אישי"

אבי סספורטס ז"ל, אילן סעדון, הפרופ' שלינגר ז"ל, הפרופ' מנחם שטרן ז"ל, יעקב פרג ז"ל, בני מייסנר ז"ל, אלברט ג'רסי ז"ל, פרידריך רוזנפלד ז"ל, אורן ברהמי ז"ל.
„רק הליכוד יכול"

„שלום אמיתי"

כמו במיזרח התיכון, כמו בלבנון, כמו בין עיראק לאיראן, כמו במיפרץ אילת, כמו שערפאת מבטיח... ומקיים!
„רק הליכוד יכול"

„משק חופשי"

מפוטרי כור, מפוטרי אורדן, מפוטרי סולתם ותדיראן, מפוטרי ורד הגליל, מפוטרי רי ארנון.
„רק הליכוד יכול"

„צדק חברתי"

מיליארדים — לקיבוצים, לכור, להסתדרות, לקופת־חולים של ההסתדרות, ולמיפלגות הדתיות. **כלום** — למובטלים, לשכונות ולעיירות־הפיתוח!
„רק הליכוד יכול"

„קדימה איתך המחנה הלאומי"

השר יצחק רבין, השר שימעון פרס, יוסי שריד, שולמית אלוני, דדי צוקר, שלום עכשיו, פייציל אל־חוסייני, חנא סניורה, פאיז אבו־רחמה, בסאם אבו־שריף, המלך חוסיין, חוסני מובארכ, יאסר ערפאת.
„רק הליכוד יכול"

„אני אתן לליכוד את הכל"

ואני אתן לשמיר את הקול — כי ג'ורג' בוש וג'יימס בייקר — טיפשים, מארגרט תאצ'ר ופרנסואה מיטראן — נאיבים, מר בארכ וחוסיין — מטומטמים, ערפאת ואחמד ג'יבריל — פתאים, אריק שרון ודויד לוי — לא מתוחכמים, גנדי ורפול — לא מבינים ש— אני ושמיר על כל העולם **עובדים.**

„כי רק הליכוד יכול"

לפנות את סיני, לשמר את האינתיפאדה, להביא לבחירות ראשונות בעולם הערבי, לתת לגיטימיות לנציגי אש"ף הנבחרים, לנהל משא־ומתן על עתיד יש"ע, להקפיא את ההתנחלויות, לטרנספר את אריאל, לאבד את יש"ע ולחלק את ירושלים, בירת פלסטין החדשה...

אגב — רק **המרכז** יכול לשנות את הכל!

החברים של אופירה